

[Finansministeren.]

af enkepensionen til overvejelse på bevilningsmæssig basis, når forholdene måtte tale derfor.

Jeg kan iøvrigt benytte lejligheden til at oplyse, at jeg netop i disse dage forelægger finansudvalget spørgsmål om fornyet udbetaling af pension til syv tidligere pensionister, der har mistet deres pension, efter at de var blevet dømt for strafbare handlinger begået efter tjenesteforholdets ophør. Af disse syv pensionister er tre dømt efter straffelovstillæggene for landsskadelig virksomhed. De pågældendes pensioner er i sin tid fortabt i medfør af reglerne i tjenstemandsloven om bortfald af egen- og enkepension som følge af strafbare handlinger begået efter tjenesteforholdets ophør. Disse bestemmelser er bortfaldet ved sidste års normeringslov med fremtidig virkning. Min henvendelse til finansudvalget om genudbetaling af visse af de før 1. april 1954 indtagne pensioner bygger på den opfattelse, at det virker for hårdt at fastholde et skarpt tidsmæssigt skel for anvendelsen af nyordningen, men forslaget medfører som sagt tillige, at visse pensioner, der er bortfaldet på grund af overtrædelse af straffelovstillæggene, genopvågner.

Iøvrigt har jeg kun få yderligere bemærkninger at gøre til det, der er fremført af de ærede ordførere i anden omgang.

Jeg er helt enig i de betragtninger om formen for finanslovdebatten, som blev fremsat af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Også jeg finder, at det ville være heldigt, om vi kunne nå frem til en noget mere sammenhængende form for finanslovdebatten. Jeg ville synes — men det er kun et forslag til overvejelse — at hvis man kunne få en, om jeg så må sige, første halvleg, hvor man efter fremsættelsen af finanslovsforslaget fik en finansiel generaldebat, vel fortrinnsvis mellem de ærede ordførere og finansministeren, men hvorunder det naturligvis også var velkomment, hvis andre havde lyst til at deltage, og man så,

når dette var overstået, kunne gå over til en behandling af de mange enkeltproblemer i forbindelse med finanslovsforslaget og derpå kunne slutte af med, som man nu gør, at de enkelte ministre svarede, ville man på den måde få mere sammenhæng i generelle spørgsmål og dog kunne bibeholde den ordning, som jeg anser for hensigtsmæssig, at der under finanslovdebatten også kan rejses spørgsmål af lokal og måske ofte af mindre betydning for helheden, men dog af stor betydning for de forhold, der berøres.

Jeg takker det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen for den, kan man sige, betingede indrømmelse, at sammenligningen mellem ændringerne i landbrugets gæld og stigningen i bankudlån måske ikke var helt relevant, men jeg forstår, at baggrunden var, at det var de tal, som bedst muligt af de forhåndenværende belyser disse forhold. Jeg mener altså, at belysningen ikke var helt tilstrækkelig. Jeg vil iøvrigt på baggrund af de oplysninger, som netop er offentliggjort i „Statistiske Efterretninger“ (1954, nr. 74) om landbrugets gældsforhold, pege på to ting i forbindelse med diskussionen om realkreditte indenfor landbruget.

Det ene er, at når man betragter prioritetsgælden i procenter af landbrugskapitalens handelsværdi, ser man, at procenten før krigen var 59 for landbruget som helhed, medens procenten i 1954 er faldet til 30 og altså næsten er halveret. Ser man på fordelingen af landbrugsejendomme, efter hvilket år ejendommene er overtaget, finder man, hvad man vel også kunne vente på forhånd, at gældsprocenten som helhed er lavest for de ejendomme, der er overtaget længst tilbage i tiden; men selv for de ejendomme, som er overtaget i årene 1952—54, er gældsprocenten i dag kun 55, altså lavere, end gældsprocenten var for landbruget som helhed før krigen. Jeg synes, at dette bestyrker den opfattelse, jeg gav udtryk for, at den væsentligste grund til, at gældsprocenten er faldet så stærkt indenfor landbruget, er den glædelige, at landmændene har været i